

MARC LEVY

KEŞKE GERÇEK
OLSA

♥
CAN

ROMAN

FRANSIZCA ASLINDAN ÇEVİREN
SAADET ÖZEN

Marc Levy
KEŞKE GERŐEK
OLSA

Can Yayınları: 1116

Et si c'était vrai, Marc Levy

© Editions Robert Laffont, S. A., 2000

© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2001

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. basım: 2001

11. basım: Temmuz 2010

Bu kitabın 11. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Kapak tasarımı: Erkal Yavi

Kapak düzeni: Semih Özcan

Dizgi: Gülay Yıldız

Düzeltili: Nurten Sönmezcan

Kapak baskı: Çetin Ofset

İç baskı ve cilt: Şefik Matbaası

ISBN 978-975-07-0072-9

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Marc Levy
KEŞKE GERŐEK
OLSA

ROMAN

Fransızca aslından eviren
SAADET ÖZEN

CAN YAYINLARI5

MARC LEVY'NİN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
DİĞER KİTAPLARI

NEREDESİN / *roman*
SONSUZLUK İÇİN YEDİ GÜN / *roman*
GELECEK SEFERE / *roman*
SİZİ TEKRAR GÖRMEK / *roman*
DOSTLARIM AŞKLARIM / *roman*
ÖZGÜRLÜK İÇİN / *roman*

Marc Levy, 1963 yılında Fransa'da doğdu. 17 yaşında Kızılhaç örgütüne katıldı, altı yıl boyunca gönüllü olarak hizmet verdi ve bir yandan da Paris-Dauphine Üniversitesi'nde öğrenimini sürdürdü. Yirmi üç yaşında ülkesinden ayrılıp ikinci vatan ABD'ye yerleşti. Yedi yıl sonra, iki arkadaşıyla birlikte bir mimarlık şirketi kurmak üzere Fransa'ya geri döndü. On yıl boyunca bu şirketi yönetti. 40 yaşına yaklaştığı günlerde, oğluna anlattığı hikâyeleri kâğıda dökmeye karar verince, ilk roman *Keşke Gerçek Olsa* ortaya çıktı. Dünya çapında büyük bir başarı elde eden kitap, aylarca çoksatar listelerinin başından inmedi ve otuza yakın dile çevrildi. Yazarın ikinci romanı *Neredesin?*, ilkini aratmayacak bir başarıyla çok geçmeden 1 milyon satış rakamına ulaştı. 2003'te yayımladığı *Sonsuzluk İçin Yedi Gün*, Fransa'da 2003'ün en çok satan romanı oldu. 2004' te yayımlanan *Gelecek Sefere*, aşk, mizah ve masalsi öğelerle ördüğü romanlarının son halkası oldu. Levy, 2005'te *Keşke Gerçek Olsa*'nın devam romanı *Sizi Tekrar Görmek*'i yayımladı. Yazdığı her romanla çok satan listelerini alt üst eden yazar Lonra'da yaşıyor.

Saadet Özen, 1972 yılında İstanbul'da doğdu. Notre Dame de Sion Fransız Kız Lisesi'ni, ardından İstanbul Üniversitesi Arkeoloji ve Sanat Tarihi Bölümü'nü bitirdi. Profesyonel turist rehberliği yaptı, ayrıca uzunca bir süre Can Yayınları'nın Fransızca editörlüğünü yürüttü. Jorge Amado, José Saramago, Yves Simon, Luis Sepúlveda, Paulo Coelho, Andrey Makine, Romain Gary, Nancy Huston, Amin Maalouf gibi yazarların yapıtlarını dilimize kazandırdı.

Louis'ye

1996 Yazı

Açık renk ahşap sehpanın üzerindeki küçük saat az önce çalmıştı. Saat sabahın beş buçuğunu gösterirken, oda, San Francisco şafağına has altın ışıklara boğulmuştu.

Ev halkı uykudaydı; dişi köpek Kali yerdeki büyük halının üzerine uzanmış, Lauren kocaman yatağının ortasındaki kaztüyü yorganın içine gömülmüştü.

Lauren'in evi, yumuşak havasıyla insanı şaşırtırdı. Green Sokak'taki Victoria tarzı bir binanın en üst katında yer alan daire, büyük bir oda, Amerikan mutfağı, bir salon, bir giyinme odası ve ışık alan, geniş bir banyodan oluşuyordu. Yerlere geniş latalı sarı parkeler döşenmişti; banyodakiler boyayla ağartılıp delikli kalıplarla siyaha boyanarak siyahlı beyazlı karelere bölünmüştü. Beyaz duvarlar, Union Sokak'taki galerilerden seçilen eski resimlerle süslenmiş, tavanın kenarlarına, yüzyıl başında yaşamış usta bir marangozun elinden çıkma, Lauren'in balrengine boyatarak belirginleştirdiği, zarif, ahşap bir bant geçilmişti.

Hindistancevizi lifinden dokunmuş, kenarlarına bej jüt geçirilmiş birkaç halı, salona, yemec odasına ve şömineye ayrılan köşelerin sınırlarını çiziyordu. Şöminenin karşısında, ham pamuktan koca bir kanepc,

insanı içine gömülmeye davet ediyordu. Sağa sola serpiştirilmiş birkaç mobilyanın tepesinde, son üç yıl içinde sırayla alınarak pilili abajurlara takılmış pek sevimli lambalar vardı.

Gece, göz açıp kapayana dek geçmişti. San Francisco Memorial Hastanesi'nde stajyer doktor olan Lauren, büyük bir yangının kurbanlarının hastaneye geç saatte getirilmesi nedeniyle, nöbetini alışılmış yirmi dört saatin çok ötesine uzatmıştı. İlk ambulanslar, nöbet değişimine on dakika kala Acil'de bitivermiş, Lauren de ekibindekilerin umutsuz bakışları altında, hiç zaman kaybetmeden getirilen ilk yaralıları müşahade salonlarına yönlendirmeye başlamıştı. Bir virtüöz ustalığıyla her hastayı birkaç dakikada dinliyor, her birine durumunun ağırlığını gösteren renkli etiketler veriyor, ön tanı saptıyor, yapılacak ilk muayeneleri yazıyor, sedyecileri gerekli salonlara yolluyordu. Gece saat on ikiyle on iki on beş arasında getirilmiş on altı kişinin bu biçimde ayrılması tam on iki otuzda sona erdi; böylece acil durum nedeniyle çağrılmış olan cerrahlar da, bu uzun gecenin ilk ameliyatlarına bire çeyrek kala başlayabildiler.

Lauren, üst üste iki müdahalede Dr. Fernstein'e yardım etmişti; evine ancak, yorgunluk yüzünden dik-kati dağılırsa hastalarının sağlığını tehlikeye atacağını öne süren doktorun kesin emri üzerine gitti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Triumph marka arabasının direksiyonunda hastanenin otoparkından çıkarak ıssız sokakları hızla geçip evine döndü. "Yorgunluktan ölüyorum ve arabayı çok hızlı sürüyorum," diye dakika başı tekrarlayıp duruyordu, uykuya yenik düşmemek için; ama Acil Servis'e, üstelik seyirci olarak değil, oyuncu olarak dönmeyi düşünmek, onu uyanık tutmaya yetiyordu.

Garajının uzaktan kumandalı kapısını açıp külüstürünü içeri park etti. Merdiveni dörder dörder çıkıp bina içindeki koridordan geçti ve rahat bir soluk alarak eve girdi.

Şöminenin üzerindeki sarkaçlı küçük saat, iki buçuğu gösteriyordu. Lauren, giysilerini geniş oturma odasında, orta yere bırakıverdi. Çırlıçıplak, kendine bir bitki çayı hazırlamak için barın arkasına geçti. Rafı süsleyen kavanozlara, sanki günün her ânına ayrı çay kokuları versinler diye, çeşit çeşit bitkiler konulmuştu. Fincanı başucundaki sehpayaya koymasıyla, kaztüyü yorganın altına sokulup uykuya dalması bir oldu. Bir önceki gün bitmek bilmemişti; üstelik ertesi sabah erken kalkması gerekiyordu. Bu kez nasıl olduysa hafta sonuna denk gelen iki günlük tatilden yararlanarak dostlarının Carmel davetini kabul etmişti. Birikmiş yorgunluğun üstüne, şöyle güzel bir sabah keyfi iyi giderdi, ama gene de hiçbir güç, ona sabah kalkış saatini erteletemezdi. Lauren, Pasifik kıyısında, San Francisco'yu Monterey Koyu'na bağlayan o yolda gündoğumunu seyretmeye bayılırdı. Yarı uyur, yarı uyanık, el yordamıyla saatin zilini durduran düğmeyi aradı. Gözlerini yumruklarıyla ovuşturduktan sonra ilk gördüğü, halının üzerinde yatan Kali oldu.

“Bakma bana öyle, ben artık bu gezegene ait değilim.”

Lauren'in sesini duyan köpek, çabucak yatağın çevresini dolaşip başını sahibesinin karnına dayadı. “Seni iki günlüğüne terk ediyorum, kızım. Anne saat on bire doğru gelip seni alacak. Çekil; kalkıp sana yemek vereyim.”

Lauren bacaklarını uzattı, yukarı doğru gerinerek uzun uzun esnedi ve yataktan yere atladı.

Bir yandan saçını fırçalayarak tezgâhın arkasına geçip buzdolabını açtı, gene esnedi, tereyağı, reçel, tost

ekmeği, köpek maması, bir paket Parma jambonu, bir parça Gouda, iki çanak süt, bir kupa elma kompostosu, iki sade yoğurt, karışık tahıl gevreği, yarım ananas çıkardı; ananasın öbür yarısını alt rafa koydu. Kali yüzüne karşı üst üste kafasını sallayınca Lauren gözlerini iri iri açıp bağırdı:

“Karnım aç, yahu!”

Her zamanki gibi, önce ağır bir toprak kabın içinde, evlatlığının kahvaltısını hazırladı.

Ardından bir fincan kahve yaparak kendi tepsisini hazırlayıp masaya oturdu. Kafasını hafifçe çevirdiğinde Saussalito’yu, tepelere dizilmiş evlerini, koyun iki yakasını bir tire işareti gibi birbirine bağlayan Golden Gate’i, Tiburon balıkçı limanını, en altta da, marinaya kadar basamaklar halinde yayılan çatıları görebiliyordu. Pencereyi ardına kadar açtı, kentte çıt çıkmıyordu. Yalnızca Çin’e giden büyük kargo gemilerinin, martıların çığlıklarına karışan sis düdüklere, sabahın ağırlığına ahenk katıyordu. Lauren, bir kez daha gerindikten sonra, büyük bir iştahla devlere layık kahvaltıya saldırdı. Bir önceki akşam, zamansızlıktan akşam yemeği yememişti. Tam üç kez bir sandviçi mideye indirmeyi denemiş, ama her seferinde alarm cihazı titreyerek onu yeni bir acil vakaya çağırmişti. Karşısına geçip mesleğini soranlara hep aynı yanıtı veriyordu: “Meşgul.” Şölen sofrasındakilerin hemen hepsini silip süpürdükten sonra, tepsiyi evyenin içine yerleştirip banyoya girdi.

Parmaklarını üzerlerinde kaydırarak jaluzileri kapadıktan sonra, beyaz pamuklu gömleğini ayaklarının dibine bırakıverip duşun altına girdi. Tazyikli ılık su, uykusunu iyice açtı.

Duştan çıkarken, göğüslerini açık bırakarak, beline bir havlu doladı.

Aynanın karşısında bir süre somurttu; sonunda hafif bir makyajda karar kıldı; üzerine bir kot panto-

lonla bir polo gömlek geçirdi; kotu çıkarıp etek, sonra eteği çıkarıp yeniden pantolon giydi. Dolaptan yastık kılıfına benzeyen bir bez çanta alıp birkaç parça eşyayla kozmetik malzemelerini tıkıverdi; sonunda hafta sonu için hazırdu işte. Arkasına dönerek evde hüküm süren düzensizliğin boyutlarına baktı; oraya buraya atılmış giysiler, havlular, evyede bulaşıklar, dağınık yatak; son derece kararlı bir tavır takınarak yüksek sesle mekândaki bütün eşyalara seslendi:

“Ağzınızı bile açmıyorsunuz, sinirlenmiyorsunuz; yarın erken gelip haftalık temizliğinizi yapıyorum!”

Sonra bir kalemle bir kâğıt kaparak aşağıdaki notu yazıp kurbağa biçimli koca bir mıknaatısla buzdolabının kapağına yapıştırdı:

Anne,

Köpek için sağ ol; sakın ortalığı toplamaya kalkışma, eve dönünce ben hepsini hallederim.

Kali'yi pazar günü saat beş gibi, doğrudan senin evden alırım. Seni seviyorum; en sevgili doktorun.

Mantosunu sırtına geçirdi; şefkatle köpeğinin kafasını okşayıp alnına da bir öpücük kondurduktan sonra, kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Geniş merdivenden indi; garaja ulaşmak için dışarıya çıktı ve neredeyse zıplayarak ihtiyar kabriyolesine yerleşti.

“Gidiyorum, gidiyorum,” diye tekrarlayıp duruyordu. “İnanamıyorum, bu gerçek bir mucize; şimdi tek sorun, lütfedip yola çıkman. Bana bak; tek bir kere öksürecek olursan, motorunu şuruba boğup seni derhal hurdaya çıkarıyorum; yerine de tam elektronik; marşı olmayan, üstelik sabah soğuk alınca huysuzluk yapmayan gencecik bir araba alıyorum; umarım beni anlamışsındır. Kontak!”

Anlaşılan yaşlı İngiliz, sahibesinin sözlerindeki

ikna gücünden çok etkilenmişti, çünkü anahtar döner dönmez motor çalışmaya başladı. Galiba güzel bir gün başlıyordu.

Lauren, komşuları uyandırmamak için gürültü etmeden yola koyuldu. Green Sokak, iki yanında evler ve ağaçlar olan sevimli bir yerdi. Burada, köydeki gibi, herkes birbirini tanırdı. Kenti baştan başa geçen iki anayoldan biri olan Van Ness'e altı kavşak kala, Lauren vitesi yükseltti. Dakikalar ilerledikçe, renklerle bezenen solgun bir ışık, kentin göz kamaştırıcı manzaralarını bir bir uyandırıyor. Araba ıssız yollarda hızla ilerliyor, Lauren o ânın sarhoşluğunun tadını çıkarıyordu. San Francisco'nun yokuşları, bu baş dönmesi duygusunu hissetmek için biçilmiş kaftandır.

Sutter Sokak'ta keskin viraj. Direksiyonda ses ve tıkırtı. Union Sokak yönünde dik iniş, saat altı buçuk, kasetçalardan avaz avaz bir müzik yayılıyor; Lauren mutlu, uzun zamandır olmadığı kadar mutlu. Stres, hastane, görevler geride kaldı. Yalnızca ona ait bir hafta sonu başlıyor ve kaybedecek bir dakika bile yok. Union Meydanı sakin. Birkaç saat içinde kaldırımlar, meydanın çevresindeki büyük mağazalardan alışveriş yapan halkla ve turistlerle dolup taşacak. Tramvaylar birbirini izleyecek, vitrinler aydınlanacak, parkların altına gömülmüş merkez otoparkının önünde otomobiller uzun kuyruklar oluşturacak, bahçelerde müzik grupları, birkaç notayı ve nakaratı, sentlere ve dolarlara değışecekler.

O sırada, sabahın bu çok erken vaktinde ise, ortalıkta huzur egemen. Vitrinlerin ışıkları sönmüş, birkaç sokak serserisi hâlâ banklarda uyuyor. Otopark bekçisi, kulübesinin içinde uyukluyor. Triumph, vites kolunun atılımlarının ritmine uyarak asfaltı yutuyor. Trafik lambaları yeşilde; meydanı çevreleyen dört yoldan biri olan Polk Sokağı'na daha rahat dönebilmek için, Lauren vitesi ikiye geçiriyor. Başına saç bağı niyetine bir eşarp bağlamış; hafif sarhoş; Macy's binasının devasa cephesinin karşısında virajı alıyor. Kavis mükemmel, tekerlekler hafifçe gıcırdıyor; tuhaf bir gürültü, art arda tıkırtılar, her şey çok hızlı olup bitiyor; tıkırtılar birbirine karışıyor, gitgide büyüyor.

Ani bir çattır! Zaman donuyor. Artık direksiyonla tekerlekler arasında hiçbir bağ yok; iletişim kökünden kesildi. Araba ters dönerek nemini koruyan yolda kayıyor. Lauren'in yüzü geriliyor. Elleri, artık söz dinleyen direksiyona yapışıyor; direksiyon, günün geri kalanının tehlikeye girdiğini gösteren bir boşluğun içinde sonsuza dek dönmeyi kabullenmiş. Triumph hâlâ kayıyor, zaman, uzun bir esnemenin içindeymiş gibi rahatlamış, ansızın gevşemiş görünüyor. Lauren'in başı dönüyor; aslında çevresindeki dekor inanılmaz bir hızla dönüyor. Araba bir topaç gibi dönüyor. Tekerlekler sertçe kaldırıma çarpıyor, arabanın ön tarafı bir yangın musluğuna dalıyor. Kaput hızla havaya dikiliyor. Araba, son bir hamleyle devriliyor, yerçekimi yasalarına meydan okuyan bu topaca artık fazla ağır gelen sürücüyü dışarı atıyor. Lauren'in havaya fırlatılan bedeni, büyük mağazanın cephesine çarpıyor. Bunun üzerine devasa vitrin patlayarak cam kırıklarından bir halı gibi yerlere saçılıyor. Yerde yuvarlanan genç kadın, camdan halının üzerine serilerek, yıkıntıların arasında, darmadağın saçlarıyla hareketsiz kalıyor; bu sırada, yarısı kaldırımın üstünde, sırtüstü yatan yaşlı Triumph'un da koşusu ve meslek hayatı sona eriyor.

Bağırsaklarından bildiğimiz bir buhar yükseliyor ve sonra Triumph, yaşlı İngiliz kadınlarına özgü son kaprisini yapıyor, son nefesini veriyor.

Lauren ölü gibi. Huzur içinde dinleniyor. Yüz hatları düzgün; soluk alışı ağır ve düzenli. Ağzı hafifçe açık; hafifçe gülümsediğini sanabilir gören; gözleri kapalı, uyuyor gibi. Uzun saçları yüzünü çevreliyor, sağ eli karnında.

Otopark bekçisi, kulübesinin içinde gözlerini kırpıştırıyor, her şeyi “sinemadaki gibi” gördü, ama, “Bu seferki gerçektir,” diyecek sonradan. Kalkıp dışarıya koşuyor, ama fikrini değiştirip geri dönüyor. Telaşla telefona koşup 911’i çeviriyor. Yardım çağırıyor, yardım ekipleri de hemen yola koyuluyorlar.

San Francisco Hastanesi’nin yemekhanesi, yerleri beyaz karolarla kaplı, duvarları sarı boyalı kocaman bir oda. Yiyecek içecek dağıtıcılarının geçtiği koridorun kenarlarına, bir sürü dikdörtgen formika masa konulmuş. Doktor Philip Stern, elinde bir fincan soğuk kahveyle masaların birine uzanmış, uyukluyordu. Az ötede, ekip arkadaşlarından biri, gözlerini boşluğa dikmiş, sandalyesinde sallanıp duruyordu. Cebinden, alarm cihazının sesi gelince, bir gözünü açıp sinirli sinirli saatine baktı; on beş dakika sonra nöbeti bitiyordu. “Ola-cak iş değil! Gerçekten de hiç şansım yok, Frank, sant-ralı ara benim için.” Frank, başının üstünde asılı duran telefonu kapıp mesajı dinledi, telefonu kapadıktan sonra Stern’e döndü. “Kalk, dostum; mesaj bize, Union Meydanı, kod 3, anlaşılan ciddi bir durum...” San Fran-cisco Acil Sağlık Hizmetleri’nde çalışan iki stajyer doktor, kalkıp ambulansın harekete hazır, lambası yanar durumda onları beklediği girişe yöneldiler. İki kısa siren sesi, 02 biriminin gidişini duyurdu. Saat yediye çeyrek vardı, Market Sokak’ta in cin top oynuyor, araba sabahın bu erken saatinde tam gaz ilerliyordu.

“Allah kahretsin; hava da ne güzel bugün.”

“Eee, niye kızılıyorsun?”

“Çünkü yorgunluktan ölmek üzereyim, yatıp uyuyacağım ve güzel havadan yararlanamayacağım.”

“Sola dön, ters yöne gireceğiz.”

Frank söyleneni yaptı, ambulans Union Meydanı’na doğru Polk Sokak’tan tırmanmaya başladı. “Haydi, hızlan; onu görüyorum.” Büyük meydana vardıklarında, iki stajyer doktorun ilk gördüğü, ihtiyar Triumph’un, yangın musluğunun üstüne yapışmış, hurdaya dönmüş gövdesiydi. Frank sireni kesti.

“İşe bak, ne biçim geçirmiş,” diye yorumda bulundu Stern, kamyonetten atlarken. İki polis olay yerine gelmişti bile; içlerinden biri Philip’i kırık vitrine doğru götürdü.

“Nerede o?” diye sordu stajyer, polislerden birine.

“Şurada, önünüzde; bir kadın, üstelik Acil Servis’te doktor. Belki onu tanırırsınız.”

Lauren’in bedeninin yanına çömelmiş olan Stern, ekip arkadaşına, “Koş,” diye bağırdı. Bir makas alıp kot pantolonla kazağı kesmiş, deriyi açıkta bırakmıştı bile. Uzun sol bacadaki, çevresi kan toplamış hissedilebilir deformasyon, kemiğin kırıldığını gösteriyordu. Görünürde bedenin geri kalan yerinde bir yara yoktu.

“Bana serum seti ve elektrot hazırla; nabız çok zayıf, tansiyon sıfır, nabız 48’de, başta yara var, sağ uylukta iç kanamalı kapalı kırık; iki de atel hazırlıyorsun. Onu tanıyor muyuz? Bizden mi?”

“Onu daha önce görmüştüm; Acil’de stajyer; Fernstein’le çalışıyor. Fernstein’e kafa tutan tek kişi de o.”

Philip son açıklamaya tepki vermedi. Frank genç kadının göğsüne yedi elektrot yapıştırdı, hepsini, değişik renkteki elektrik kablolarıyla birbirlerine ve taşıyabilir elektrokardiyografi cihazına bağlayıp aleti çalıştırdı. Ekran hemen aydınlandı.

“Trase ne gösteriyor?” diye sordu ekip arkadaşına.

“Durum hiç iyi değil, gitti gidiyor. Tansiyon sekize altı, nabız 140, dudaklar morarmış, sana yedi numaralı endotrakeal tüp hazırlıyorum, entübe edelim.”

Doktor Stern kateteri yerleştirmişti; serum şişesini polislerden birine uzattı.

“Bunu güzelce havada tutun, iki elime de ihtiyacım var.”

Bir anda polisi bırakıp ekip arkadaşına dönerek, serum borusuna beş miligram adrenalin, yüz yirmi beş miligram Solu-Medrol enjekte etmesini ve defibrilatörü derhal hazırlamasını söyledi. Tam o anda, elektrokardiyogramın trasesi düzensizleşmeye, Lauren’in beden ısısı da birden düşmeye başladı. Yeşil ekranın altında, küçük, kırmızı bir kalp yanıp sönüyordu; bir yandan da, bir kalp fibrilasyonunun (ritim bozukluğu) yaklaştığına işaret eden bir bip sesi, kısa aralıklarla çalıp duruyordu.

“Haydi güzelim, ha gayret! İç kanama geçiriyor olmalı. Batın ne durumda?”

“Serbest; kanama büyük olasılıkla bacağında. Entübasyon için hazır mısın?”

Bir dakika dolmadan Lauren’i entübe ettiler; entübasyon borusu, solunum cihazına bağlandı. Stern, vital (hayatî) bulguları istedi; Frank de soluk alıp verişin sabit olduğunu, tansiyonun 5’e düştüğünü belirtti. Daha cümlesini bitirmeden kısa bip sesinin yerini, makineden yükselen keskin bir ıslık aldı.

“Tamamdır, kız fibrilasyona giriyor, 300 jul gönder.”

Philip, aletin iki tutamağını birbirine sürttü.

“Tamamdır, elektrik akımı geliyor,” diye bağırdı Frank.

“Geri çekil, şoku yolluyorum!”

Akımın etkisiyle, karın yukarı doğru yay gibi gerilirken, beden birden büküldü, sonra hemen tekrar yere yapıştı.

“Yok, olmadı.”

“360’ı dene, yeniden başlıyoruz.”

“360, başlayabilirsin.”

“Açılıyoruz!”

Beden bir an için havalandıktan sonra, ölü gibi yere serildi. “Bana tekrar beş miligram adrenalin ver ve 360’ı yükle. Açılıyoruz!” Yeniden elektrik akımı, yeniden sıçrayış. “Hâlâ fibrilasyonda! Kız gidiyor, serumun içine bir ünite Lidokain verip akımı yeniden yolla. Geri çekil!” Beden, havaya sıçradı. “Beş yüz miligram Berilyum veriyoruz ve derhal 380’i yolluyorsun!”

Lauren’e bir kez daha şok verildi, kalbi, damarlara enjekte edilen uyuşturuculara cevap verircesine birkaç saniye düzgün çalıştı; ama sonra, kısa bir süre için kesilen ısıklık sesi, eskisinden de yüksek çıkmaya başladı... “Kalp durması!” diye bağırdı Frank.

Philip, alışılmadık bir hırsıyla, derhal kalp masajına başladı. Lauren’i hayata geri döndürmeye çalışırken, bir yandan da yalvarıyordu: “Aptal olma, bugün hava güzel, geri gel, bize bunu yapma!” Ardından, ekip arkadaşına makineyi bir kez daha yüklemesini söyledi. Frank onu sakinleştirmeye çalıştı: “Philip, boş ver, hiçbir işe yaramaz.” Ama Stern vazgeçmiyordu; defibrilatörü yüklemesi için Philip’e bağırdı. Arkadaşı görevini yerine getirdi. Yüz bininci kez, geri çekilmesini söyledi. Beden gene yay gibi büküldü, ama elektrokardiyografî cihazı hâlâ kıpırtısızdı. Philip yeniden masaja başladı, alnı boncuk boncuk terliyordu. Yorgunluk, genç doktorun çaresizlik karşısında kapıldığı umutsuzluğu artırıyordu. Ekip arkadaşları, onun artık mantıklı davranmadığını anladı. Dakikalar önce her şeyi durdurup ölüm saatini tespit etmeliydi; ama onun aldıracağı yoktu, kalp masajına devam ediyordu.

“Yarım miligram adrenalin daha ver ve 400’e çık.”

“Philip, yeter artık, bunun anlamı yok, öldü o. Abuk subuk davranıyorsun.”

MARC LEVY

KEŞKE GERÇEK
OLSA

ROMAN

FOTOĞRAF: UĞUR GENÇLİZ

İşten eve yorgun döndüğünüz bir gün, banyo dolabınızın içinde bir kadın bulsanız ne yapardınız? Hele bu kadını sizden başka kimse görüp sesini duyamıyorsa? Genç ve güzel bir doktor olan Lauren, bir trafik kazası sonucu bitkisel yaşama girer ve çalıştığı hastaneye getirilir. Lauren'in bedeni hastanenin yoğun bakım odasında yatarken ruhu özgürce dolaşmaya başlar. Lauren'in ruhunun en önce gittiği yer elbette yıllarca oturmuş olduğu, ama bitkisel yaşama girdikten sonra genç Amerikalı mimar Arthur'a kiralanmış apartman dairesidir. Ayrılmaz bir ikili gibi birlikte yaşamaya başlayan Lauren ile inanılmaz olana inanan Arthur'un arasında duygusal bir yakınlaşma olması kaçınılmazdır. Öte yandan Lauren'in görünmez bedeniyle katıldığı bu birliktelik, genç adamın başını derde sokmakta gecikmeyecektir. Kimi zaman güldüren, kimi zaman hüznülendiren anlatımıyla *Keşke Gerçek Olsa* modern bir peri masalı.

KAPAK RESMİ: ALİEV ALEKSEI

ISBN 978-975-07-0072-9

9 789750 700729

<http://www.canyayinlari.com>